

DOI <https://doi.org/10.51647/kelm.2021.2.2.28>

PROBLEMATYCZNE KWESTIE STOSOWANIA PRZEPISÓW ARTYKUŁU 233 KODEKSU POSTĘPOWANIA KARNEGO UKRAINY W KARNYM POSTĘPOWANIU DOWODOWYM

Oleksandr Starenkyi

*kandydat nauk prawnych, profesor Katedry Postępowania Karnego
Narodowej Akademii Spraw Wewnętrznych (Kijów, Ukraina)
ORCID ID: 0000-0002-4517-726X
e-mail: OleksandrStarenkyi@ukr.net*

Adnotacja. Na podstawie analizy przepisów obowiązującego prawa postępowania karnego Ukrainy, materiałów z praktyki egzekwowania prawa, literatury naukowej w artykule ujawniono problematyczne kwestie stosowania przepisów artykułu 233 Kodeksu Postępowania Karnego Ukrainy w karnym postępowaniu dowodowym i podano naukowo uzasadnione sugestie dotyczące ich rozwiązania. Wyjaśniono, że śledczy, detektyw, prokurator ma prawo do wejścia do mieszkania lub innej własności osoby przed wydaniem postanowienia sędziego śledczego tylko w nagłych przypadkach związanych z ratowaniem życia ludzi i/lub mienia lub bezpośrednim ściganiem osób podejrzanych o popełnienie przestępstwa lub w celu uniknięcia ryzyka zniszczenia rzeczy, przedmiotów i dokumentów mających znaczenie dla postępowania karnego.

Słowa kluczowe: środki karnego postępowania dowodowego, czynności dochodzeniowe (poszukiwawcze), włamanie do mieszkania lub innego majątku osoby, postanowienie sędziego śledczego, postępowanie karne.

PROBLEMATIC ISSUES OF APPLICATION OF THE PROVISIONS OF ARTICLE 233 OF THE CRIMINAL PROCEDURE CODE OF UKRAINE IN CRIMINAL PROCEDURAL PROVING

Oleksandr Starenkyi

*Candidate of Law,
Professor at the Department of Criminal Procedure
National Academy of Internal Affairs (Kyiv, Ukraine)
ORCID ID: 0000-0002-4517-726X
e-mail: OleksandrStarenkyi@ukr.net*

Abstract. Based on the analysis of the current criminal procedural legislation of Ukraine, materials of law enforcement practice, scientific literature, the article reveals the problematic issues of application of the provisions of Article 233 of the CPC of Ukraine in criminal procedural evidence and provides scientifically sound proposals for their solution. It was found that the investigator, coroner, prosecutor has the right to enter the dwelling or other property of a person only in urgent cases related to saving lives and / or property or directly prosecuting persons suspected of committing a decision of the investigating judge. criminal offense, or in order to prevent the risks of destruction of things, objects and documents that are relevant to criminal proceedings.

Key words: means of criminal procedural proving, investigative (search) actions, entering person's home or other property, decision of the investigating judge, criminal proceedings.

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ЗАСТОСУВАННЯ ПОЛОЖЕНЬ СТАТТІ 233 КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСУАЛЬНОМУ ДОКАЗУВАННІ

Олександр Старенький

*кандидат юридичних наук,
професор кафедри кримінального процесу
Національної академії внутрішніх справ (Київ, Україна)
ORCID ID: 0000-0002-4517-726X
e-mail: OleksandrStarenkyi@ukr.net*

Анотація. На підставі проведеного аналізу положень чинного кримінального процесуального законодавства України, матеріалів правозастосовної практики, наукової літератури у статті розкриваються проблемні питання застосування положень статті 233 КПК України у кримінальному процесуальному доказуванні та надаються науково-обґрунтовані пропозиції щодо їх вирішення. З'ясовано, що слідчий, дільничий, прокурор має право до

постановлення ухвали слідчого судді увійти до житла чи іншого володіння особи лише у невідкладних випадках, пов'язаних із врятуванням життя людей та/або майна чи з безпосереднім переслідуванням осіб, які підозрюються у вчиненні кримінального правопорушення, чи з метою запобігання ризиків знищення речей, предметів та документів, які мають значення для кримінального провадження.

Ключові слова: засоби кримінального процесуального доказування, слідчі (розшукові) дії, проникнення до житла чи іншого володіння особи, ухвала слідчого судді, кримінальне провадження.

Вступ. Реалізація напряму державної політики у сфері національної безпеки щодо захисту особи, суспільства та держави від правопорушень, забезпечення відновлення порушених прав, відшкодування заподіяної шкоди, задекларованої Стратегією національної безпеки України, що затверджена рішенням Ради національної безпеки і оборони України та введена в дію Указом Президента України від 14 вересня 2020 року № 392/2020 (Про Стратегію національної безпеки України, 2007) (далі – Стратегія національної безпеки України), ставить перед державою завдання щодо необхідності забезпечення ефективного доступу до правосуддя, вдосконалення досудового розслідування кримінальних правопорушень, судового розгляду кримінальних проваджень та виконання призначених судами покарань.

Результати проведеного аналізу матеріалів правозастосовної практики свідчать про те, що на сьогодні одним із актуальних питань, пов'язаних із необхідністю удосконалення досудового розслідування кримінальних правопорушень, є проблемні питання застосування у кримінальному процесуальному доказуванні положень статті 233 КПК України (Кримінальний процесуальний кодекс України, 2012), яка передбачає законодавчий порядок проникнення до житла чи іншого володіння особи без ухвали слідчого судді. Особливої актуальності зазначене питання набуває під час здійснення розслідування кримінальних правопорушень по «гарячим слідам», коли виникає необхідність врятування життя людей та/або майна чи з безпосереднім переслідуванням осіб, які підозрюються у вчиненні кримінального правопорушення, чи з метою запобігання ризиків знищення речей, предметів та документів, які мають значення для кримінального провадження та можуть бути використані як докази для встановлення чи спростування обставин, що підлягають доказуванню у кримінальному провадженні.

Основна частина. У науковій літературі питаннями проникнення до житла чи іншого володіння особи досліджували Ю.П. Аленін, О.В. Білоус, В.І. Бояров, В.А. Журавель, Л.М. Лобойко, М.А. Погорецький, В.В. Рожнова, Д.Б. Сергєєва, О.Ю. Татаров, О.О. Торбас, Л.Д. Удалова, С.С. Чернявський, Ю.М. Черноус, М.С. Цуцкірідзе, О.Г. Шило, В.Ю. Шепітько та інші фахівці. Водночас зазначені питання продовжують залишатися дискусійними в теорії кримінального процесу, у тому числі в теорії кримінального процесуального доказування.

Метою статті є дослідження проблемних питань застосування положень статті 233 КПК України у кримінальному процесуальному доказуванні та надання науково-обґрунтованих пропозицій щодо їх вирішення.

Законодавець нормативно закріпив процесуальний порядок проникнення до житла чи іншого володіння особи у главі 20 КПК України, яке регламентує нормативний порядок застосування таких засобів кримінального процесуального доказування як слідчі (розшукові) дії (далі – СРД).

Так, відповідно до положень ч. 1 ст. 233 КПК України цієї глави ніхто не має права проникнути до житла чи іншого володіння особи з будь-якою метою, інакше як лише за добровільною згодою особи, яка ними володіє, або на підставі ухвали слідчого судді, крім випадків, установлених ч. 3 цієї статті. Під житлом особи розуміється будь-яке приміщення, яке знаходиться у постійному чи тимчасовому володінні особи, незалежно від його призначення і правового статусу, та пристосоване для постійного або тимчасового проживання в ньому фізичних осіб, а також всі складові частини такого приміщення. Не є житлом приміщення, спеціально призначені для утримання осіб, права яких обмежені за законом. Під іншим володінням особи розуміються транспортний засіб, земельна ділянка, гараж, інші будівлі чи приміщення побутового, службового, господарського, виробничого та іншого призначення тощо, які знаходяться у володінні особи (ч. 2 ст. 233 КПК України).

Частиною 3 ст. 233 КПК України визначено, що слідчий, прокурор має право до постановлення ухвали слідчого судді увійти до житла чи іншого володіння особи лише у невідкладних випадках, пов'язаних із врятуванням життя людей та майна чи з безпосереднім переслідуванням осіб, які підозрюються у вчиненні злочину. У такому випадку прокурор, слідчий за погодженням із прокурором зобов'язаний невідкладно після здійснення таких дій звернутися з клопотанням про проведення обшуку до слідчого судді. Слідчий суддя розглядає таке клопотання згідно з вимогами ст. 234 КПК України, перевіряючи, крім іншого, чи дійсно були наявні підстави для проникнення до житла чи іншого володіння особи без ухвали слідчого судді. Якщо прокурор відмовиться погодити клопотання слідчого про обшук або слідчий суддя відмовить у задоволенні клопотання про обшук, встановлені внаслідок такого обшуку докази є недопустимими, а отримана інформація підлягає знищенню в порядку, передбаченому ст. 255 КПК України.

У науковій літературі окремі вітчизняні правники виокремлюють проникнення до житла чи іншого володіння особи як самостійну СРД (Юрчишин, 2020: 262), що суперечить, на наш погляд, гносеологічній та правовій природі СРД, під якими слід розуміти заходи, що складаються з сукупності пошуково-пізнавальних, розшукових та посвідчувальних прийомів, проводяться уповноваженими кримінальним процесуальним законодавством суб'єктами у визначеному для кожного з них порядку із застосуванням заходів державного процесуального примусу з метою пошуку, розшуку, виявлення (встановлення), вилучення й закріплення

фактичних даних і відомостей про їх джерела для отримання доказів у кримінальному провадженні або перевірки вже отриманих доказів чи здійснення розшуку осіб.

Незважаючи на те, що положення ст. 233 КПК України композиційно розміщені в главі 20 КПК України, в якій визначається порядок проведення СРД як засобів кримінального процесуального доказування, що на перший погляд може слугувати підставою для віднесення проникнення до житла чи іншого володіння особи до різновиду СРД, водночас відповідні приписи мають забезпечувальний характер по відношенню до СРД й можуть застосовувати не лише під час застосування такого засобу кримінального процесуального доказування як обшук, на що вказує вітчизняний законодавець у ч. 3 ст. 233 КПК України, а й під час застосування інших засобів кримінального процесуального доказування. У цьому контексті варто погодитися з позицією тих вчених, які вказують, що правила, визначені в ст. 233 КПК України, підлягають застосуванню щодо будь-яких випадків, коли у слідчого чи прокурора виникає необхідність обмежити право на недоторканність житла: з метою проведення в житлі і допиту, слідчого експерименту, освідування особи чи застосування деяких засобів забезпечення кримінального провадження» (Тація, Пшонки, Портнов, 2012: 589), обшуку особи, обстеження публічно недоступних місць, житла чи іншого володіння особи, проведення контролю за вчиненням злочину тощо. Тобто положення зазначеної норми мають враховуватися, як вказують Є.Д. Лук'янчиков та Б.Д. Лук'янчиков, під час проведення інших СРД та процесуальних заходів, пов'язаних з проникненням до житла чи іншого володіння особи (Лук'янчиков, 2016: 70). У зв'язку з цим викликає заперечення позиція тих дослідників, яка зазначають, що «проникнення до житла може відбуватися не тільки для проведення обшуку, а і для проведення огляду» (Торбас, 2017: 190); проникнення до житла чи іншого володіння особи слід пов'язувати із необхідністю проведення СРД або НСРД (Панова, 2017: 62).

Варто зазначити, що 58% опитаних слідчих, 40% прокурорів, 64% суддів і 20% адвокатів вважають, що положення ст. 233 КПК України структуровано мають бути розміщені у ст. 223 КПК України, яка визначає загальні вимоги до проведення СРД, проте такий підхід не в повній мірі буде відображати сутнісне призначення проникнення до житла чи іншого володіння особи з огляду на можливість застосування відповідних положень під час проведення й інших процесуальних дій (затримання, тимчасовий доступ до речей і документів тощо).

Процесуальна форма, встановлена в ч. 1 ст. 233 КПК України, як вказує О.В. Білоус, поширюється на всі види процесуальних дій, незалежно від мети проникнення в житло чи інше володіння. У зв'язку з цим вчений цілком слушно пропонує визначене у ст. 233 КПК України положення закріпити у ст. 13 КПК України як характеристику засади недоторканності житла, посилаючись при цьому на досвід правового закріплення у КПК Молдови (Білоус, 2014: 268), в ч. 2 ст. 12 якого вказується, що обшук, огляд житла та інші дії по кримінальному переслідуванню проводяться на підставі судового ордеру, за винятком випадків, передбачених КПК Молдови. У разі здійснення процесуальних дій без судового ордеру орган, уповноважений здійснювати ці дії, негайно, але не пізніше ніж протягом 24 годин після їх закінчення представляє судовій інстанції відповідні матеріали на предмет перевірки законності здійснених дій (Уголовно-процесуальний кодекс Республіки Молдова, 2003). На наш погляд, такі пропозиції заслуговують на підтримку, адже перенесення положень ст. 233 КПК України з глави 20, яке регламентує лише порядок провадження СРД, до ст. 13 КПК України «Недоторканність житла чи іншого володіння особи» надасть можливість застосовувати вказані положення без зайвих маніпуляцій не лише під час проведення обшуку чи огляду, а й у разі застосування інших засобів кримінального процесуального доказування у досудовому розслідуванні.

Незважаючи на вказане, доцільно звернути увагу на інші дискусійні питання реалізації положення ст. 233 КПК України у кримінальному процесуальному доказуванні. Так, результати проведеного аналізу матеріалів правозастосовної практики свідчать про відсутність серед практичних працівників єдності думок щодо наявності в сторони обвинувачення обов'язку звертатися з клопотанням до слідчого судді у випадку проникнення до житла чи іншого володіння особи з підстав, передбачених ч. 3 ст. 233 КПК України, за наявності при цьому добровільної згоди такої особи. Так, у своїй постанові від 13.05.2020 у справі № 591/6423/15-к Верховний Суд зазначив, що *«з матеріалів справи видно, що під час огляду місця події 1 липня 2015 року було проведено огляд, а фактично обшук автомобіля ВАЗ – 111830 державний номер НОМЕР_2, який належав ОСОБА_1, за його добровільною згодою, та вилучено грошові кошти в сумі 2100 грн. З урахуванням наведеного місцевий суд дійшов обґрунтованого висновку про те, що протокол огляду місця події від 1 липня 2015 року є недопустимим доказом, оскільки цю слідчу дію проведено з істотним порушенням вимог кримінального процесуального закону. На обґрунтування своїх висновків суд вірно зазначив, що одразу після проведення огляду належного ОСОБА_1 автомобіля, під час якого було вилучено грошові кошти, прокурор чи слідчий не звернулися з клопотанням про проведення обшуку до слідчого судді, чим порушили вимоги ч. 3 ст. 233, ч. 2 ст. 234, ч. 2 ст. 237 КПК. Місцевий суд правильно не взяв до уваги заяву ОСОБА_1 на огляд автомобіля, як підставу для проникнення до володіння особи без ухвали слідчого судді. для з'ясування допустимості доказів, отриманих під час огляду житла чи іншого володіння особи, якщо наявність та/або добровільність згоди володільця ставиться стороною під сумнів, суд має виходити із сукупності всіх обставин, що супроводжували цю слідчу дію, враховуючи, але не обмежуючись, наявністю письмової згоди. Матеріали провадження свідчать, що ОСОБА_1 надав згоду на проникнення до володіння безпосередньо перед оглядом місця події, тому не можна стверджувати, що він був здатен усвідомлювати правові наслідки такої згоди»* (Постанова колегії суддів Третьої судової палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду, 2020).

Подібну позицію Верховний Суд висловив у постанові від 27.05.2020 у справі № 279/1021/16-к, вказуючи, що «*проведений органами досудового розслідування огляд місця події фактично є обшуком, який згідно приписів ч. 2 ст. 234 КПК України здійснюється лише на підставі ухвали слідчого судді. Оскільки з зазначеним клопотанням до слідчого судді прокурор, слідчий не звертались, тому згідно з ч. 3 ст. 233 КПК України встановлені внаслідок такої СРД докази є недопустимими й не можуть бути використані при прийнятті процесуальних рішень*» (Постанова колегії суддів Третьої судової палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду, 2020).

Водночас існує й інша позиція, сформульована Верховним Судом у постанові від 15.04.2020 у справі № 740/3390/15, в якій зазначається, що «*проведення огляду житла без дозволу суду, але за добровільної згоди власника майна не тягне за собою недопустимості доказу. ... З матеріалів кримінального провадження вбачається, що огляд місця події 21.07.2015 проведено в домоволодінні за Адресою 8 у межах кримінального провадження за фактом таємного викрадення майна, належного потерпілому Особі 3, за згодою та в присутності останнього, який є власником житла, про що свідчать відповідні підписи в протоколі слідчої дії. У цій справі дії Особи 3 свідчили про його зацікавленість і про намір сприяти правоохоронним органам у розслідуванні скоєного проти нього злочину. Так, даючи показання в судовому засіданні 11.07.2016, потерпілий твердив, що, повертаючись додому після роботи та виявивши сліди злочину у своєму домоволодінні, де проживав сам, звернувся до правоохоронних органів. Жодних скарг чи заперечень щодо проведення цієї слідчої дії всупереч волі та власним інтересам потерпілий не заявляв, не надала будь-яких доказів на підтвердження таких обставин і сторона захисту, а тому підстав ставити під сумнів добровільність згоди власника майна, що тягне за собою недопустимість доказу, Суд не вбачає*» (Постанова колегії суддів Третьої судової палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду, 2020).

Варто зазначити, що серед науковців також немає однозначності щодо вирішення зазначеної проблем. Так, на думку М.А. Макарова, ухвала слідчого судді не потрібна, якщо особа, яка володіє житлом чи іншим володінням, добровільно погоджується на проведення їх огляду (Макаров, 2018: 129).

Л.Д. Удалова та В.В. Рожнова, навпаки, вказують, що навіть у випадках, коли особа заявила про вчинене відносно неї кримінальне правопорушення і не заперечує щодо проведення в її житлі чи іншому володінні, яке є місцем події, огляду, слідчий мусить витратити час і засоби на оформлення необхідних документів і одержання дозволу слідчого судді. Це призводить до затягування часу, а отже, і втрати можливості ефективної фіксації слідів події, з'ясування її обставин за гарячими слідами» (Удалова, Рожнова, 2013: 85).

Подібну точку зору висловлюють й інші дослідники. Зокрема, І.В. Гловюк вказує, що наявність ухвали є альтернативою добровільній згоді особи, що впливає із контексту положень ч. 1 ст. 233 та ч. 3 ст. 233 КПК України, що свідчать про те, що ухвала слідчого судді необхідна за відсутності згоди, а також після проникнення у невідкладних випадках (Гловюк, 2016: 276).

О.О. Торбас робить висновок, що «*незважаючи на наявність невідкладних випадків чи на наявність добровільної згоди власника житла, слідчий зобов'язаний після проведення огляду звернутися з відповідним клопотанням до слідчого судді. В іншому випадку всі докази, які були отримані в результаті проведення даної СРД, повинні бути визнані судом недопустимими*» (Торбас, 2017: 192).

Л.М. Лобойко стверджує, що для реалізації засади недоторканності житла чи іншого володіння особи добровільна згода власника є рівноцінною з ухвалою слідчого судді підставою для проникнення до житла за відсутності обставин, які свідчать про наявність невідкладних випадків. За наявності таких випадків згода власника для виникнення у слідчого, прокурора права увійти до житла на підставі частини 3 статті 233 КПК не має значення. Відтак «*за добровільною згодою власника*» означає не «*до постановлення ухвали слідчого судді з наступним (після проникнення) можливим її ухваленням*», а «*замість ухвали слідчого судді*» (Лобойко, 2016).

Варто зазначити, що положення ч. 1 ст. 233 КПК України передбачає дві альтернативні підстави для проникнення до житла чи іншого володіння особи. За відсутності відповідної ухвали слідчого судді слідчий, дізнавач, прокурор мають право проникнути до житла чи іншого володіння особи лише на підставі добровільної згоди такої особи. Як вже нами було зазначено, ч. 3 ст. 233 КПК не закріплює ані окрему СРД, ані окремий засіб кримінального процесуального доказування у досудовому розслідуванні, оскільки її положення за своєю суттю є винятком із загального правила, передбаченого ч. 1 ст. 233 КПК України, й застосовуються виключно для проникнення до житла чи іншого володіння особи, тобто мають забезпечувальний характер. Якщо у слідчого, дізнавача, прокурора в подальшому виникає необхідність здійснити вилучення та фіксацію виявлених фактичних даних і відомостей про їх джерела, то в такому випадку ними застосовується відповідна СРД (обшук, огляд, обшук особи тощо), після проведення якої необхідно, згідно з положеннями ч. 3 ст. 233 КПК України, звернутися до слідчого судді для забезпечення подальшої можливості використання отриманих фактичних даних і відомостей про їх джерела як доказів у кримінальному провадженні.

Водночас необхідно звернути увагу на певні законодавчі недоліки ч. 3 ст. 233 КПК України, положення якої надають нормативну можливість проникати до житла чи іншого володіння особи без добровільної згоди такої особи та відсутності відповідної ухвали слідчого судді лише у випадках: 1) необхідності врятування життя людей та майна; 2) з безпосереднім переслідуванням осіб, які підозрюються у вчиненні кримінального правопорушення. Тобто законодавча конструкція «пов'язаних із врятування життя людей та майна» позбавляє можливості сторону обвинувачення застосувати відповідні засоби кримінального процесуального доказування у разі необхідності проникнути до житла чи іншого володіння особи виключно з метою

врятування життя відповідної особи або врятування її майна. Окрім того, на практиці доволі часто виникають й інші підстави для проникнення до житла чи іншого володіння особи, перелік яких не закріплений у ч. 3 ст. 233 КПК України, зокрема – це запобігання ризиків знищення речей, предметів та документів, які мають значення для кримінального провадження.

З огляду на вищевикладене ми пропонуємо виключити з глави 20 КПК України статтю 233 та закріпити її положення у ст. 13 КПК України з урахуванням запропонованих нами пропозицій у такій редакції:

«1. Не допускається проникнення до житла чи до іншого володіння особи, проведення в них огляду чи обшуку інакше, як за вмотивованим судовим рішенням, крім випадків, передбачених цим Кодексом.

2. Ніхто не має права проникнути до житла чи іншого володіння особи з будь-якою метою, інакше як за добровільною згодою особи, яка ними володіє, або на підставі ухвали слідчого судді, крім випадків, установлених частиною четвертою цієї статті.

3. Під житлом особи розуміється будь-яке приміщення, яке знаходиться у постійному чи тимчасовому володінні особи, незалежно від його призначення і правового статусу, та пристосоване для постійного або тимчасового проживання в ньому фізичних осіб, а також всі складові частини такого приміщення. Не є житлом приміщення, спеціально призначені для утримання осіб, права яких обмежені за законом. Під іншим володінням особи розуміються транспортний засіб, земельна ділянка, гараж, інші будівлі чи приміщення побутового, службового, господарського, виробничого та іншого призначення тощо, які знаходяться у володінні особи.

4. Слідчий, дізнавач, прокурор має право до постановлення ухвали слідчого судді увійти до житла чи іншого володіння особи лише у невідкладних випадках, пов'язаних із врятуванням життя людей та/або майна чи з безпосереднім переслідуванням осіб, які підозрюються у вчиненні кримінального правопорушення, чи з метою запобігання ризиків знищення речей, предметів та документів, які мають значення для кримінального провадження. У такому разі прокурор, слідчий або дізнавач за погодженням із прокурором зобов'язаний невідкладно після здійснення таких дій звернутися до слідчого судді із клопотанням про проведення обшуку. Слідчий суддя розглядає таке клопотання згідно з вимогами статті 234 цього Кодексу, перевіряючи, крім іншого, чи дійсно були наявні підстави для проникнення до житла чи іншого володіння особи без ухвали слідчого судді. Якщо прокурор відмовиться погодити клопотання слідчого, дізнавача або слідчий суддя відмовить у задоволенні клопотання, отримані докази є недопустимими, а здобута інформація підлягає знищенню в порядку, передбаченому статтею 255 цього Кодексу».

Висновки. Запропоновані нами пропозиції щодо застосування правил проникнення до житла чи іншого володіння особи без ухвали слідчого судді під час застосування відповідних засобів кримінального процесуального доказування значно посилять процесуальні можливості сторони обвинувачення у кримінальному процесуальному доказуванні.

Список використаних джерел:

1. Білоус О.В. Законодавча регламентація проникнення до житла чи іншого володіння особи під час кримінального провадження. *Держава і право. Юридичні і політичні науки*. 2014. Вип. 65. С. 264–271.
2. Глов'юк І.В. Кримінально-процесуальні функції : теоретико-методологічні засади і практика реалізації : дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.09. Одеса, 2016. 602 с.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012. № 4651-VI.
4. Лобойко Л.М. Щодо доцільності наступного судового контролю за проникненням до житла на підставі добровільної згоди його власника. *Європейська інтеграція в контексті сучасної геополітики* : зб. наук. ст. за матеріалами наук. конф., м. Харків, 24 трав. 2016 р. Харків, 2016. С. 174–176.
5. Лук'янчиков С.Д., Лук'янчиков Б.Є. Слідчі (розшукові) дії, як засоби інформаційного забезпечення кримінального провадження. *Інформація і право*. 2016. № 3. С. 68–72.
6. Макаров М.А. Судовий контроль у кримінальному процесі : теоретичні та правові основи : дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.09. Національна академія внутрішніх справ. Київ, 2018. 495 с.
7. Науково-практичний коментар Кримінального процесуального кодексу України : у 2 т / За заг. ред. В.Я. Тація, В.П. Пшонки, А.В. Портнова. Харків : Право, 2012. Т. 1. 768 с.
8. Панова А.В. Визнання доказів недопустимими у кримінальному провадженні : монографія. Харків : Право, 2017. 256 с.
9. Постанова колегії суддів Третньої судової палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду від 27.05.2020 (Справа № 279/1021/16-к). URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/89564190>.
10. Постанова колегії суддів Третньої судової палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду від 15.04.2020 (Справа № 740/3390/15). URL : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/89251506>.
11. Постанова колегії суддів Третньої судової палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду від 13.05.2020 (Справа № 591/6423/15-к). URL : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/89251506>.
12. Про Стратегію національної безпеки України : Указ Президента України; Стратегія від 12.02.2007 № 105/2007.
13. Торбас О.О. Чи потребується ухвала слідчого судді для проведення огляду житла-місця події за наявності добровільної згоди власника? *Принципи та стандарти змагального кримінального процесу на досудовому провадженні* : матеріали Всеукр. наук-практ. конф. (м. Дніпро, 7 груд. 2016 р.). Дніпро : Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ, 2017. С. 189–192.
14. Уголовно-процесуальный кодекс Республики Молдова от 14.03.2003. URL : http://base.spinform.ru/show_doc.fwx?rgn=3833.

15. Удалова Л., Рожнова В. Кримінальний процесуальний кодекс України – новий етап у розвитку теорії та практики здійснення кримінального провадження. *Право України*. 2013. № 11. С. 80–87.
16. Юрчишин В.М. Проблеми кваліфікації слідчих дій. *Кримінальна юстиція під час підготовки майбутніх суддів, прокурорів та слідчих в контексті європейських стандартів* : Збірник статей за матеріалами першої міжнародної конференції (м. Львів, 19-22 лютого 2020 р.). Львів, 2020. С. 262–269.

References:

1. Bilous O.V. (2014). Zakonodavcha rehlementatsiia pronyknennia do zhytla chy inshoho volodinnia osoby pid chas kryminalnoho provadzhennia [Legislative regulation of intrusion into a person's home or other property during criminal proceedings]. *Derzhava i pravo. Yurydychni i politychni nauky*. Vyp. 65. pp. 264-271. [in Ukrainian].
2. Hloviuk I.V. (2016). Kryminalno-protsesualni funktsii : teoretyko-metodolohichni zasady i praktyka realizatsii [Criminal procedural functions: theoretical and methodological principles and implementation practice]: dys. ... dokt. yuryd. nauk : 12.00.09. Odesa. 602 p. [in Ukrainian].
3. Kryminalnyi protsesualnyi kodeks Ukrainy [Criminal Procedure Code of Ukraine]: Zakon Ukrainy vid 13.04.2012 № 4651-VI. [in Ukrainian].
4. Loboiko L.M. (2016). Shchodo dotsilnosti nastupnoho sudovoho kontroliu za pronyknenniam do zhytla na pidstavi dobrovilnoi zghody yoho vlasnyka [Regarding the expediency of further judicial control over the penetration of housing on the basis of voluntary consent of its owner]. *Yevropeiska intehratsiia v konteksti suchasnoi heopolityky* : zb. nauk. st. za materialamy nauk. konf., m. Kharkiv, 24 trav. 2016 r. Kharkiv. pp. 174–176. [in Ukrainian].
5. Lukianchykov Ye.D., Lukianchykov B.Ie. (2016). Slidchi (rozshukovi) dii, yak zasoby informatsiinoho zabezpechennia kryminalnoho provadzhennia [Investigative (search) actions as a means of information support of criminal proceedings]. *Informatsiia i pravo*. № 3. pp. 68-72. [in Ukrainian].
6. Makarov M.A. (2018). Sudovyi kontrol u kryminalnomu protsesi : teoretychni ta pravovi osnovy [Judicial control in criminal proceedings: theoretical and legal bases]: dys. ... dokt. yuryd. nauk: 12.00.09. Natsionalna akademiia vnutrishnikh sprav. K. 495 p. [in Ukrainian].
7. Tatsiia V.Ia., Pshonky V.P., Portnova A.V. (red.). (2912). Naukovo-praktychnyi komentar Kryminalnoho protsesualnogo kodeksu Ukrainy [Scientific and practical commentary on the Criminal Procedure Code of Ukraine]: u 2 t. Kh.: Pravo. T. 1. 768 p. [in Ukrainian].
8. Panova A.V. (2017). Vyznannia dokaziv nedopustymymy u kryminalnomu provadzhenni [Declaring evidence inadmissible in criminal proceedings]: monohrafiia. Kharkiv : Pravo. 256 p. [in Ukrainian].
9. Postanova kolehii suddiv Tretoi sudovoi palaty Kasatsiinoho kryminalnoho sudu u skladi Verkhovnoho Sudu [Resolution of the panel of judges of the Third Judicial Chamber of the Criminal Court of Cassation of the Supreme Court] vid 27.05.2020 (Sprava № 279/1021/16-k). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/89564190>. [in Ukrainian].
10. Postanova kolehii suddiv Tretoi sudovoi palaty Kasatsiinoho kryminalnoho sudu u skladi Verkhovnoho Sudu [Resolution of the panel of judges of the Third Judicial Chamber of the Criminal Court of Cassation of the Supreme Court] vid 15.04.2020 (Sprava № 740/3390/15). URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/89251506>. [in Ukrainian].
11. Postanova kolehii suddiv Tretoi sudovoi palaty Kasatsiinoho kryminalnoho sudu u skladi Verkhovnoho Sudu [Resolution of the panel of judges of the Third Judicial Chamber of the Criminal Court of Cassation of the Supreme Court] vid 13.05.2020 (Sprava № 591/6423/15-k). URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/89251506>. [in Ukrainian].
12. Pro Stratehiu natsionalnoi bezpeky Ukrainy [On the National Security Strategy of Ukraine]: Ukaz Prezydenta Ukrainy; Stratehiia vid 12.02.2007 № 105/2007. [in Ukrainian].
13. Torbas O.O. (2017). Chy potrebuetsia ukhvala slidechoho suddi dlia provedennia ohliadu zhytla-mistsia podii za naiavnosti dobrovilnoi zghody vlasnyka? [Is the decision of the investigating judge required to conduct an inspection of the dwelling-scene with the voluntary consent of the owner?]. *Pryntsypy ta standarty zmahalnoho kryminalnoho protsesu na dosudovomu provadzhenni* : materialy Vseukr. nauk-prakt. konf. (m. Dnipro, 7 hrud. 2016 r.). Dnipro : Dniprop. derzh. un-t vnutr. sprav. pp. 189-192. [in Ukrainian].
14. Ugolovno-protsesualnyi kodeks Respubliki Moldova [Code of Criminal Procedure of the Republic of Moldova] ot 14.03.2003: http://base.spinform.ru/show_doc.fwx?rgn=3833. [in Russian].
15. Udalova L., Rozhnova V. (2013). Kryminalnyi protsesualnyi kodeks Ukrainy – novyi etap u rozvytku teorii ta praktyky zdiisnennia kryminalnoho provadzhennia. *Pravo Ukrainy*. № 11. pp. 80-87. [in Ukrainian].
16. Iurchyshyn V.M. (2020). Problemy kvalifikatsii slidchykh diy. *Kryminalna yustytisia pid chas pidhotovky maybutnikh suddiv, prokuroriv ta slidchykh v konteksti yevropeyskykh standartiv*: zbirnyk statey za materialamy pershoi mizhnarodnoi konferentsii « (m. Lviv, 19-22 liutoho 2020 r.). Lviv. pp. 262-269. [in Ukrainian].